

Великі Роковини.

Минають роки, десятиліття, одходять покоління за поколінням, а Великі Роковини смерті великої людини, геніяльного поета та невіджалуваного стратотерпця—все так же хвилюють серця людей, все так же притягають до себе увагу всього кращого за наших часів. Ні заходи проти пам'яті Шевченка, ні час не беруть свого, і спомин про його життя та діла все так же підіймає душу по-над рівень буденщини, робить свято людям, приносить радісну усмішку на захмарене чоло. Це єдине на світі свято, й ні один народ не має такого великого ймення, що чудо творить, як не має й такої великої могили „серед степу широкого“ над Дніпровими кручами. Вони мають більше—пантеони, республіканські будівлі й пам'ятники, голосну славу, але такою не мають. Пантеони й пам'ятники—свідки великої пошани, але свідки холодні: багато в них єсть офіційного, і нема безпосередньої близьости до життя. З цього погляду вбога могила над Дніпром, серед самого осередку людського життя, безпосередно зв'язана з околицьними селами—вільна од офіційної пошани та втіхи—це справді єдина близька до життя велика могила на світі, як і єдине на світі неофіційне свято на честь того, хто в тій могилі спочиває.

Великі роковини тим і великі, що нема в них офіційної пошани з її холодом та силуваними радощами. Коли усмішкою розцвітають на цьому святі лица людей, то це усмішка щира й безпосередня, коли радощами сяють очі—то радощами не уданими. Це само собою робиться,—тому, що так життя велить: тому, що згадка про Шевченка одним приносить справжню втіху і спокій, другим дає надію, иншим—радощі. І все це—тісно зв'язано з життям, у йому бере своє коріння і в життя й повертається.

Великі роковини—це наше свято, свято життя українського народу. Тим то й притягає воно до себе все живе на Україні, тим то ні смерть, ні инша темнота не мають сили над ним—і з року на рік все ясніше пишуться і ширше розростаються Великі Роковини—символ нашого відродження, життя і майбутности...

